

POÓS ZOLTÁN

Ameddig a mécses ég

*Sosem álltam a mécsesek mellett stopperrel
kezemben. Nem ellenőriztem, meddig égnek.
Hány percig kell a fényt szolgáltatniuk?*

*Mindenszentek napján, ha szélcsend volt,
végigégtek a temetői gyertyák.
Tavasszal, amikor újra a síroknál jártam,
csak a csonkokat találtam meg a porbanyós
földekben.
Saját halott – írták a közleményekben.
Sokáig nem volt saját halottam.*

*Születésem előtt meghalt a nagyapám, és meghalt
a bátyám is. Hogy tudnék szeretni valakit,
akit nem is ismertem? Amikor nem volt
saját halottam, csak gyertyákat vittünk a temetőbe.
Nem voltak még mécsesek. Hová rejtsd, hogy
ne fújja el a novemberi szél? A kőlabda mögé?
A kőből készült mesekönyv mögé?
A fagyrágtá kőváza mellé?*

*Aztán a nyolcvanas években divatba jöttek
a mécsesek. Ekkor már volt saját halottam.
Osztálytárs. Bandi. Motort kapott nyolcadik után.
Aztán egy IFA... A házuk előtt –
Gyertek, nézzétek meg Bandikát,
felismeritek, egy osztályba jártatok vele!
Nem ismertem fel.*

*Manapság tovább égnek a mécsesek. Díszes
üvegben árusítják az ABC-ben, a háztartási
árak között. Van mellette gázöngyújtó,
de ott árulják a számokat formázó gyertyát
és a partydekort is.*

*Nem mértem stopperrel, hogy meddig ég
a mécses. Sem a templomban, sem
a temetőben. Meggyulladtak, és pár perc után
továbbálltam. Amikor mécses gyűjtünk,
nem méricskélünk. Egy óra, és biztos elég.*

*Viszont a három centi magas, tömzsi
gyertya, amit apám halálának évfordulójára
gyújtottunk, reggelig égett. Szombat
délutántól másnap reggelig. Négyre értünk
haza a temetőből, még sáros volt a cipőnk,
amikor meggyújtottuk.*

*Reggelre kormos lett a díszes üvegfedője,
de a gyertya még mindig égett. Kinéztem
az udvarra. Ott állt a bicikli a színen,
ott aludtak a macskák a banános dobozban.
Hat óra tizennyolc volt. És még mindig égett.*

Bombák földjén

Gyomaendrőd határában, a Torzsás holtág melletti akácokban
háromezer német repeszbombát találtak a roncskutatók.

(Békés Megyei Hírlap)

*A Torzsásához jártam futni, amikor
véget ért a szilencium.
Nem volt hová menni, hát odáig futottam,
nem volt mit csinálni, hát odáig futottam.
Volt egy szezón, '86 vagy '87, nem számít.*

*Körém nem tekeredtek kusza ágak,
nem csodálkoztam rá a rozsdás bombákra...
Nini, úgy néznek ki, mint a gyökerek,
nini, eggyé váltak a fákkal.*

*Csak futottam a naplementében, futottam
a tájban, a töltésen, a fénytelen folyó mellett,
és megpróbáltam örülni a tavasznak,
de nem ment.*

*Azt hiszed, hogy a végtelen táj, a tavaszi
bezsongás, az elsatnyult fák tagolta
parti sáv birtokba veheti az agyadat?*

*Természetesen nem. Csak azóta jelent
valamit ez a környék, amióta kiderült:
háromezer SD-1-es repeszbombát
és több száz löszert nyelt el ott a föld.*

Azt gondoltad, menedékre lelhetsz ott,
hogy ki tudsz szaladni a gyomai kollégium
pusztító világából?

Vibrálóan idegen maradt minden, és most már
tudod: nem volt ott menedék.
Széttéphetett volna a detonáció, miközben
arra koncentráltál, hogy átadd magad
a tájnak, ami sosem lett volna a tiéd.

